

Sygnatura akt VI W 810/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 roku

sprawy przeciwko A. M. synowi J. i J. z domu M.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

do dnia 15.09.2014r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki K. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 10.04.2014r o godz. 07:37 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 17 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **A. M.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

A. M. jest właścicielem samochodu osobowego marki K. o nr rej. (...).

W dniu 10 kwietnia 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 07:37 na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 67 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wydruk z fotoradaru, wraz ze zdjęciem twarzy kierowcy, został przesłany do właściciela pojazdu, A. M..

Obwiniony został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony uwidoczniiony na załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość. A. M. nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione mu pytanie.

dowód:

notatka służbowa k. 4;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby wraz z potwierdzeniem odbioru k. 6-9;

wydruk z fotoradaru, k. 5.

W postępowaniu jurysdykcyjnym A. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zaniechał wskazania Straży Miejskiej, kto w oznaczonym czasie i miejscu kierował samochodem marki K., gdyż korzystał ze swoich uprawnień i nie chciał wskazać osoby dla niego bliskiej. Nie chciał być też oskarżony o pomówienie lub złożenie fałszywych zeznań.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. Obwinionemu doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej jego samochodem w dniu 10 kwietnia 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 17 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniiony na załączonym raporcie pojazd. Udzielenie takiej informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu.. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony nie potrafi (nie chce) bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, gdy przekroczone nim dopuszczalną prędkość. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciężącego na nim obowiązku.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508). Z tego względu tłumaczenie obwinionego, że nie wie (nie chce powiedzieć), która z osób, którym zezwolił na poruszanie się należącym do niego pojazdem, kierowała nim w oznaczonym czasie i miejscu, nie tylko nie zwalnia go od odpowiedzialności karnej, ale stanowi jej istotę. Dokonując zakupu samochodu, wziął on na siebie określone obowiązki. Jednym z nich jest wiedza na temat tego, kto – poza nim samym- porusza się tym pojazdem.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinionego, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy (niechęci podzielenia się nią), co do tej osoby, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Niedopuszczalne jest przy tym odmówienie właściwemu organowi odpowiedzi na pytanie, komu pojazd został powierzony do używania z powołaniem się na art. 183§1 kpk w zw. z art. 41§1 kpw. Wynika to wprost z treści powołanego przepisu kodeksu postępowania karnego (ograniczającego taką możliwość wyłącznie go przestępstw i przestępstw skarbowych). Definitywnie kwestię tę rozstrzygnął Sąd Najwyższy, który przyjął, że „odpowiednie stosowanie - z mocy art. 41§1 kpw – w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisu art. 183§1 kpk (...) nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka (składająca oświadczenie dowodowe w tym charakterze) w sprawie o wykroczenie, mogła uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić osobę dla niej najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie” (uch. SN z dnia 30 listopada 2004 roku., (...) 26/04, OSNKW 2004, nr 11-12, poz.102).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał A. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że kara taka jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając A. M. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.